

SECTIO II.

De Eo quod justum est in dubia Voluntate, ubi de legitimis interpretationis regulis ex Jure Gentium.

§. I.

Ingressus.

Postquam itaque superiori Sectione prolixius demonstravimus unde dubia voluntas oriatur, paucis hac sectione de legitimis interpretationis regulis, quatenus sunt ex Jure Gentium, agendum venit.

*Quousque
voluntas
dubia est, ex
ea jus nasci
non potest.*

§. 2. Ex omni enim voluntatis declaratione, quousque in profundis tenebris ferè absconsa est ejus certitudo, (sit hîc saltem venia voci) nullum jus, nulla obligatio nascitur. Cùm enim moraliter idem sit, non esse & non apparere, ex voluntate autem, quæ declarata nondum est, nullum jus oriatur *per sect. 1. §. 1.* non magis ex hac, quæ dubia est, quàm ex illa, quæ non est, obligatio nasci potest.

*Hinc videntur
ancerta reddi
possit, ubi quid
nomine certi
hic veniat.*

§. 3. Cùm autem certitudo plenaria vix sperari possit, talis in jure sufficit, & admittitur, qualis inter homines commodè haberi potest, & inter ipsos pro tali computari solet. Ut proinde, si de interpretatione voluntatis dubiæ quærarnus, qua mediante voluntas hæctenus obscura & dubia certa reddi possit, ac debeat, nobis hoc loco nomine certi veniat, quod in vita Civili inter homines pro indubitato haberi solet & debet.

*Prima regula
interpretationis,
si verba sint
dubia.*

§. 4. Ut ergò ordine singula pertractemus, videamus primo loco, quid juris sit in casu, ubi verba dubia

bia